

INKIJKVERSIE

Uitgeverij Leeuwenhof, mei 2025
ISBN 978-94-93155-29-9
omslag: Theijmen Van Bronkhorst
alle rechten voorbehouden
www.uitgeverijleeuwenhof.nl
© Ronny Dijksterhuis

Ronny Dijksterhuis
hoe glas bevriest

*wir schreiben schwarze Zahlen ins utopische Kalkül
wir fordern Fingerspitzen und das passende Gefühl
tagsüber auch die Sterne, mehr Sterne überhaupt
und heute schon die Gestrigen zum Untertagebau*

- Blixa Bargeld (Einstürzende Neubauten) uit 'Was ist ist'

zie het voor u: een man sleept een karkas
door de straten, scandeert leuzen
om u te overtuigen dat god (geschreven
zonder hoofdletter) toch echt bestaat

hij laat een bloedspoor na, bewegwijzert
de afgelegde route voor wie hem volgen wil
bevestigt de band tussen contradictie en harmonie
magisch realisme smeekt om lijfsbehoud

(er is geen verantwoording nodig)

etaleer uw fascinatie voor de dood
leg uzelf aan uw eigen voeten, breek af

advies: negeer vooral niet het snerpende geluid
dat opstijgt uit de bodem. nestel uzelf
in de baarmoeder van het onvolprezen woord

het kerkhof ligt er vandaag weer roestig bij

hoe glas bevriest

ik ben dapper, want vandaag doorklief ik woorden
met een zwaard, raap de resten op en prop ze
in mijn mond. ik herschik de delen en creëer
een nieuwe taal waarmee de microkosmos
van het schoolplein kneedbaar wordt

ik maak een schets van scherpe pinnen, schuifel
door dialogen die zich vormen naar de lijnen
op mijn hand. en als alles ouder wordt zal ik
het kind begraven onder het rumoer van duizend
stemmen, in stilte roest van spaden likken

neem niet het laatste beetje respect
dat uit de bodem opstijgt onder het
gewoel van turbines, neem niet de droom
van het kind onder zoden, de vliegen
op het vlees, de zoete geur van resten
suikerspin rond dichtgenaaide monden

want ik sta hier met een onzichtbaar valies
bespeel het kruis aan de muur als symbool
voor alles wat door jaren heen is opgeslokt
drapeer tijd rond mijn schouders, bevries het
glas in het vuur dat mijn adem stopt en leef
in de wereld die het dode kind geschapen heeft

zonnedauw

het spijt me dat in de avond de laatste restjes
aan de dampkring kleven, klankregens als een
dissonant tapijt worden neer-
gelegd

een kakofonisch dreigement
dat wringt en schuurt
een werveling

afhaken omdat het kan
blijven omdat het moet

en dan platonisch sterven

omdat vastklampen zinloos wordt, wat je denkt
steevast tussen de deining van
bezwete lijven hangt
het slechten van de kloof zoiets is als

op tenen lopen, de spanningsboog
verdragen, jezelf in tapijt rollen
en (zowaar)
de waanzin ondergaan

fictief

het is vaal buiten, net als
de letters die hier dansen
voor wat aaibaar was

de zanger van Jet Black Joe
is al jaren te hees
om het belang van dagen
als deze te omschrijven

hij schiet eenden neer
om straks op te stijgen
zingt dat het niet
voor jou was

en dat het
een hele uitdaging is
helder te blijven denken
wanneer de kamer rondjes draait
op de maat van de muziek

hoe glas befrist	9
zonnedauw	10
fictief	11
perpetuum mobile	12
fluisterland	13
polymorf	18
zoeklicht	19
schaalverdeling	20
bewakers van het slappe koord	21
opus voor een kettingzaag	22
onwil	23
nooduitgang	24
deining	25
wensland	26
transgressie	31
huidhonger	32
eind/punt	33
memoires van een langzame dood	34
vrij	41
zonnedauw	41
aantekeningen	43